

Győri Ítéltábla
Gf.IV.20.015/2019/6/I.szám

A Győri Ítéltábla a dr. Spengler Dániel ügyvéd által képviselt **felperesnek** a személyesen eljáró **alperes** ellen ügyvezetői felelősség megállapítása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2018. december 5. napján kelt 34.G.40.061/2016/70. számú ítélete ellen a felperes által 71. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az irányadó tényállás szerint a felperesi társaság elnevezése 2017. április 4. napjáig **B** Acélszerkezet- gyártó Korlátolt Felelősségű Társaság volt, melynek 2012. március 20. napjáig az alperes ügyvezetője, 2011. május 30. napjáig pedig tulajdonosa volt. 2011. november 14. napjáig az alperes önálló képviseleti joggal, 2011. november 14-től 2012. március 20-ig pedig együttes képviseleti joggal rendelkezett. A társaság másik ügyvezetője és tagja az alperes fia, **B G** volt. Az ügyvezetői jogviszonya 2010. november 13. napján, míg a tagsági jogviszonya 2010. július 26. napján szűnt meg. 2010. július 26. napjától a társaság tagja az **OCM GbmH AT Austria**, 2010. december 24-től pedig **VPV** is. A felperesi társaság 2009. december 2. és 2010. május 5. között csődeljárás alatt állt.

2006-ban az alperes és a fia megalapította a **B Li és Ipari Park Kft-t**. abból a célból, hogy egy logisztikai és ipari központot hozzanak létre, amely logisztikai feladatokat lát el a felperesi társaság részére. A társaságnak az alperes volt az ügyvezetője. Az alapítást követően megkezdtek a logisztikai központ létrehozásával kapcsolatos tervező munkákat, a szakhatósági engedélyek beszerzését. A költségeket a felperesi társaság finanszírozta akként, hogy kölcsönt folyósított a **L Kft.** részére. A két társaság között írásbeli szerződések születtek, amelyekben különböző összegek szerepeltek. A kölcsönök 2007. év augusztusától 2009. év vége közötti időszakban keletkeztek. A szerződésekben a lejárat időpontja 2008. december 31., illetve 2009. december 31. napja volt.

Mind a felperesi társaság, mind pedig a **L Kft.** iratai **B ...** szám alatt voltak elhelyezve, tekintettel arra, hogy mindkét társaság az alperes és a fia vállalkozása volt.

2010 után a **L Kft.** semmilyen tevékenységet nem végzett. A felperes nem folyósította a továbbiakban a pénzeszközöket, ezért a projekt kivitelezése leállt.

Utoljára a 2010. évi mérleg került letétbe helyezésre.

2012. április 21. napján a felperes levelet küldött az alperesnek, melyben felhívta a **B Li és Ipari Park Kft-t**, hogy nyolc napon belül fizesse meg a felperes felé fennálló 57.188.691.- forint tartozást.

A **B Li** és Ipari Park Kft. 2013. október 26. napjától kényszertörlesztés alatt állt. 2015. március 25. napjától kezdődően pedig a Székesfehérvári Törvényszék elrendelte a felszámolását. A felszámolási eljárásban a felperesi követelés került nyilvántartásba vételre 46.880.026. forint „f” kategóriás és 14.636.411.- forint „g” kategóriás követelésként, valamint a befizetett regisztrációs díj, továbbá a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 80.000.- forintos „a” kategóriás tartozása. A felszámolás egyszerűsített módon fejeződött be, mivel iratanyag hiányában az eljárás technikailag lebonyolíthatatlan volt, a hitelezői igények nem kerültek kiegyenlítésre.

A **L Kft.** mérlegadatai szerint:

2007. évben a forgó eszköz állománya 3.287.000.- forint volt, mely 3.031.000.- forint követelésből és 256.000.- forint pénzeszközből állt, míg a rövid lejáratú kötelezettségeinek összege 16.196.000.- forint volt. Tárgyi eszköz állománya 13.681.000.- forint volt.

2008. évben a forgó eszköz állománya 10.199.000.- forint volt, melyből 10.197.000.- forint követelés, míg 2.000.- forint pénzeszköz volt. A tárgyi eszköz állománya 40.601.000.- forint volt. A rövid lejáratú kötelezettségeinek összege 58.884.000.- forint.

2009-ben a forgó eszköz állomány 10.069.000. forint volt, melyből 5.444.000.- forint volt a követelés és 4.625.000.- forint a pénzeszköz. A rövid lejáratú kötelezettségeinek összege 47.909.000.- forint.

2010. évben a forgó eszköz állomány 9.660.000.- forint volt, melyből 9.657.000.- forint volt a követelés és 3.000.- forint a pénzeszköz. A tárgyi eszköz állomány 25.828.000.- forint volt, amely a 2009. évihez képest nem jelentett változást. A rövid lejáratú kötelezettségek összege 849.000. forint volt, míg a hosszú lejáratú kötelezettségé 46.880.000.- forint.

A **B L Kft.** megalakulásától kezdődően veszteségesen gazdálkodott. A tartozásai abból eredtek, hogy a felperesi társaság kölcsönöket nyújtott a részére.

A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság állapítsa meg az alperes felelősségét az 1991. évi XLIX. törvény 33/A. § (1) és (3) bekezdése alapján 61.716.437.- forint és ezen összeg után 2011. január 1. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamat vonatkozásában. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest a fenti összeg vonatkozásában vagyoni biztosíték nyújtására.

Hivatkozásként előadta, hogy a 2007. évi mérleg alapján megállapítható, hogy már 2007. december 31. napján fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt a társaság, hiszen a likvid vagyona nem volt elegendő a tartozások megfizetésére, tekintettel arra, hogy az adós gazdasági tevékenységet soha nem folytatott. Hangsúlyozta, hogy az alperes nem tett eleget a mérleg letétbe helyezési, valamint a Cstv. 31. § (1) bekezdésében írt iratátadási kötelezettségének sem.

A felperes előadta, hogy a legutolsó rendelkezésre álló mérleg szerint 2010. december 31. napján 35.511.000.- forint eszközzel rendelkezett a **L Kft.** A felszámolás során azonban a felszámoló nem talált vagyont. Ebből levonható az a következtetés, hogy az adós vagyonából eltűnt 35.511.000.- forint, kötelezettségei pedig a felszámolási eljárás során bejelentett 61.796.435.- forint összegre emelkedtek.

Az alperes éveken keresztül nem tett eleget a beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére irányuló kötelezettségének, nem tett eleget a Gt-ben előírt kötelezettségeinek sem, majd a felszámolás elrendelése után az adós vagyonával, iratanyagával, tevékenységével nem számolt el és ezzel teljes egészében meghiúsította a hitelezői követelések kielégítését.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a felperesi követelés elévült. A követelés ugyanis 2008. és 2009. évben keletkezett és a felperes nem szólította fel az adós társaságot a követelés megfizetésére.

A keresetben megjelölt hitelezői igény összegét is vitatta. Álláspontja szerint téves, hogy 2011. január 1-től kér a felperes késedelmi kamatot. A kamatokkal együtt volt a hitelezői igény összege a felperes által a kereseti kérelemben megjelölt összeg.

A felelősség megállapítása körében arra hivatkozott az alperes, hogy a felperes volt az, aki meghíúsította, hogy eleget tudjon tenni a mérleg letétbe helyezési és iratátadási kötelezettségének.

Vitatta az alperes a fenyegető fizetéseképtelenség felperes által megjelölt időpontját.

Hivatkozott arra, hogy az elképzelések szerint a L Kft. hozta volna létre az ipari parkot, a felperes pedig finanszírozta volna ennek a költségét. A L Kft. a park működtetéséből származó bevételből fizette volna vissza a felperesnek a kölcsönadott pénzeket. A gazdasági válság azonban keresztülhúzta a terveket.

Arra is hivatkozott, hogy a kölcsönszerződések határozatlan időre kötöttek.

Állította, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet a felszámolás elrendelésével következett be, mivel a felperesi követelés ekkor vált lejárttá.

Amikor a projekt leállt, az alperes nem sértette a hitelezők érdekeit, hiszen a L Kft-nek nem volt vagyona. Ezért nem állapítható meg, hogy az alperes elvonta a vagyont. Az alperes nem tett semmi olyat, amivel meghíúsította volna a felperes követelésének az érvényesítését, illetve azt, hogy a felperes a követeléshez hozzájusson.

Azzal is érvelt, hogy 2010 után már nem történhetett vagyonsökkenés, hiszen a L Kft. semmilyen tevékenységet nem végzett.

Előadta, hogy a felperes tisztában volt azzal, hogy a L Kft-nek saját bevétele a projekt finanszírozásának időszakában nem lesz, az általa nyújtott kölcsönök visszafizetésére csak a működést követően kerülhet sor. Ezt a kockázatot a felperes vállalta.

Nem kellett számolnia az ügyvezetőnek a kölcsönök visszafizetésével, azaz nem volt fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben.

Hangsúlyozta, hogy a felperes jelenlegi tulajdonosainak és ügyvezetésének mindvégig tudomása volt a kölcsönökről, ezzel együtt vették át a felperesi céget és maguk döntöttek a finanszírozás leállításáról és ezzel együtt a kölcsönök megtérülésének lehetőségéről.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a keresetet elutasította.

Határozata indokolásában mindenekelőtt kifejtette, hogy a követelést a felszámoló nyilvántartásba vette, ezért azt a jelen eljárásban nem vitathatja az alperes. Az elévülés egyébként sem lenne megállapítható, mert a követelés 2012. április 21. napján vált esedékessé, így az elévülési idő nem telt el.

Kiemelte, hogy az alperes 2011. évtől kezdődően nem tett eleget a beszámoló letétbe helyezési kötelezettségének, továbbá a felszámolás elrendelését követően nem teljesítette a Cstv. 31. § (1) bekezdésében írt iratátadási kötelezettségét, azonban nem a vezető tisztségviselőnek róható fel a kötelezettség elmulasztása. A L Kft. iratai a felperes fióktelepén voltak elhelyezve. Az alperes több esetben is járt a felperes fióktelepén annak érdekében, hogy a L Kft. iratait beszerezze, azonban egyetlen alkalommal sem kapta meg. Ezt támasztotta alá **B T** és **S A** tanúvallomása.

Tévesen hivatkozott a felperes e körben arra, hogy az alperes nem a megfelelő embertől kérte az iratokat, illetőleg támadólag lépett fel. A felperesnek ugyanis mindent meg kellett volna tennie annak érdekében, hogy az alperes a L Kft. iratait át tudja venni. Ebben a feleknek együtt kellett volna működniük.

Mindezek alapján az alperes azért nem tudott eleget tenni az éves beszámoló letétbe helyezési kötelezettségének 2012 márciusától kezdődően, mert a felperes nem tette lehetővé számára, hogy a L Kft. iratait elvigye. Ezért nem tudta a felszámoló részére sem rendelkezésre bocsátani az iratokat. A törvényi vélelem alkalmazásának feltételei nem állnak fenn, ezért valamennyi törvényi tényállási elemet a felperesnek kellett bizonyítani.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet felperes által megjelölt időpontját nem látta bizonyítottnak az elsőfokú bíróság. Az írásbeli kölcsönszerződéseken szereplő lejáratú határidő ellenére a felperes és a **L Kft.** közötti szóbeli megállapodás alapján nem kellett a kölcsönöket visszafizetni. Ezt támasztotta alá a kihallgatott **B T** és **P-né G A** tanúk vallomása, továbbá a 2010. évre vonatkozó mérleg is, melyben a rövid lejáratú kötelezettség átkönyvelésre került hosszú lejáratú kötelezettséggé. Az volt a megállapodás, hogy akkor kerül sor a kölcsön megfizetésére, ha a logisztikai és ipari park elkészül és működni kezd.

A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2012. április 21. napján következett be, amikor a felperes felhívta a **L Kft**-t arra, hogy fizesse meg a fennálló tartozását. Ebben az időpontban vált esedékessé a felperesi követelés.

A törvényszék a felperes által bizonyítottnak ítélte, hogy a megjelölt összegben meghiúsult a hitelezői igény kielégítése. A becsatolt felszámolási iratokból ugyanis megállapítható, hogy a felperes 46.880.026. forint „f” kategóriás és 14.636.411.- forint „g” kategóriás követelést jelentett be, amelyet felszámoló nyilvántartásba vett. Az egyszerűsített felszámolás eredményeként ez az összeg nem került kifizetésre.

A törvényszék vizsgálta, hogy a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezésének időpontjában mekkora volt a hitelezői igények összege, továbbá az ezek kielégítésére fordítható vagyon mértéke és a vezető felróható magatartása folytán mennyivel nőtt a tartozás, továbbá mennyivel csökkent a vagyon.

Az elsőfokú bíróság elfogadta azt az alperesi állítást, hogy a társaság vagyonát az ipari park létrehozásával kapcsolatos terv- és engedélyezési dokumentáció képezte. Ezt ugyanis a felperes a bíróság felhívására nem vonta kétségbe (47. számú jegyzőkönyv). Elfogadta továbbá azt az alperesi érvelést is, mely szerint értéktelenné vált, amikor a felperes nem finanszírozta az ipari park létrehozását. Az alperes személyes előadásából, a becsatolt mérlegadatokról, valamint **P-né G A** és **B T** tanúvallomásából megállapítható, hogy a **L Kft.** nem működött és likvid vagyona nem keletkezett. 2010 után pedig a társaság egyáltalán nem működött. Ezekből a körülményekből az következik, hogy 2012 áprilisában a **L Kft.** nem rendelkezett olyan összegű likvid vagyonnal, amely alkalmas lett volna a felperesi követelés kiegyenlítésére.

Megállapította, hogy az adós társaságnak 2012 áprilisában, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontjában vagyona nem volt, így vagyonsökkenés az ezt követő időszakban nem következett be. A hitelezői követelés 2010-től kezdődően fennállt, tekintettel arra, hogy 2009-ig történt a kölcsönök folyósítása. A **L Kft.** tartozásállománya ezt követően nem növekedett.

Következtetése szerint az alperes tehát nem tanúsított olyan magatartást, mely a hitelezők érdekét sértette volna. Nem rendelkezett a társaság irataival, nem volt olyan helyzetben, hogy a hitelezők érdekét sértő magatartást tanúsíthatott volna. A társaság vagyona felett nem tudott rendelkezni. Ugyanakkor arra sem volt módja, hogy a hitelezői érdekek védelme, illetve a társaság gazdasági életéből történő szabályos kivezetése érdekében bármilyen intézkedést tegyen. Ebben a felperes képviselőinek a magatartása akadályozta meg.

Nem fogadta el az elsőfokú bíróság azt a felperesi érvelést, amely szerint az alperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy a **L Kft.** nem lesz képes visszafizetni a felperes által helyette megfizetett összegeket, ennek ellenére alperes egészen 2009. év végéig halmozta a társaság tartozását. Nem kellett ugyanis számolnia az összeg visszafizetésével, hiszen az ipari park megvalósítása nem fejeződött be. Nem vállalt szokásos üzleti kockázatot meghaladó mértékű kockázatot.

A törvényszék álláspontja szerint nem róható az alperes terhére, hogy a L Kft. iratait a felperes fióktelepén őrizték. Ez a magatartás ugyanis nem hozható okozati összefüggésbe a hitelezői igény kielégítésének megghiúsulásával.

A kifejtettekre figyelemmel megállapította, hogy az alperes felelősségének a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt feltételei nem állnak fenn, a kereset nem alapos.

A felperes hivatkozásával szemben kifejtette, hogy a pert a Cstv. 6. §-a utalja törvényszéki hatáskörbe, így az a Pp. 23. § (1) bekezdés o) pontjában meghatározott pernek minősül, tehát a Pp. 73/A. § b) pontja alapján jelen perben nem kötelező a jogi képviselő az alperes részére, ezért a jogi képviselő nélkül tett nyilatkozatai nem hatálytalanok.

* * *

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítéletnek a keresetben foglaltaknak megfelelő megváltoztatását kérte.

Mindenekelőtt kiemelte, hogy az alperes jogi képviselte az elsőfokú eljárás alatt megszűnt, a Pp. 73/A § (1) bekezdés b) pontjának bc) pontja és a 23. § (1) bekezdés l) pontja értelmében a jelen perben a jogi képviselő kötelező, hiszen a per egy olyan megállapításra irányuló per, amelyben a per tárgyának értéke - ha a marasztalás kérhető lenne - 30 millió forintot meghaladná. A kifejtettekre tekintettel az alperes nyilatkozatai hatálytalanok. A törvényszék nem hívta fel az alperest arra, hogy jogi képviseléről gondoskodjék, ezzel megsértette az eljárás lényeges szabályait, így az ítéletnek a Pp. 252. § (2) bekezdése alapján való hatályon kívül helyezése indokolt.

A fellebbezési álláspont szerint tévesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy az alperesnek nem kellett számolnia az összeg visszafizetésével, hiszen az ipari park megvalósítása nem fejeződött be. Nem nyert bizonyítást, hogy a felek között erre irányuló megállapodás létrejött volna. Abban az időben mindkét gazdasági társaságnak az alperes volt a képviselője, az ő előadásán kívül semmi nem támasztja ezt az állítást alá. Amennyiben lett volna ilyen megállapodás, úgy az a Ptk. 221. § (3) bekezdése és a 200. § (2) bekezdése értelmében semmis lenne.

A kölcsönszerződések határozott időtartamra jöttek létre, a legkésőbbi lejárati időpontja 2009. december 31. volt, ezen időpontban a Li Kft. már biztosan fizetéseképtelen helyzetben volt, hiszen tartozásait nem tudta visszafizetni. Nem helytálló tehát az az ítéleti álláspont, hogy csak 2012. április 21-én következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet. Az alperesnek számolnia kellett a kölcsön visszafizetésére irányuló kötelezettséggel az eredeti lejárati időpontjában.

A rövid lejáratú kötelezettségek hosszú lejáratúvá való átkönyvelése nem releváns, ez a felperes terhére nem értékelhető, hiszen arról kizárólag az alperes határozott.

A felperes vitatása ellenére fogadta el tényként azt a semmivel nem bizonyított alperesi állítást a törvényszék, miszerint a felek megállapodtak abban, hogy az adós társaság a kölcsönöket akkor fizeti vissza, ha a létrehozni kívánt központ működni kezd.

A rendelkezésre álló peradatok téves értékelésével állapította meg a törvényszék, hogy a felperes akadályozta meg az alperest abban, hogy a beszámoló letétbe helyezési kötelezettségének eleget tegyen. Az alperes előadásán túl erre csupán B T tanúvallomása utalt, ő azonban jelenleg is perben áll a felperes ügyvezetőjével, másrészt maga is kizárólag közvetett információval rendelkezik az esetről, harmadrészt olyan értelemben is érdekelt a perben, hogy maga is közreműködött - a kölcsönszerződések egy részének aláírásával - a pénz elvonásában. Értékelni kell azt is, hogy az alperes hivatalos, igazolható formában nem kereste meg a felperest az iratok kiadása iránt. A

kifejtettekre tekintettel nem került megdöntése a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésének második mondata szerinti vélelem, azaz a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

Alaptalan az a következtetés, hogy az adós vagyontát kizárólag a logisztikai park létrehozása érdekében beszerzett tervdokumentáció jelentette. Az alperes hivatkozásán túl a tervdokumentációra semmilyen peradat nem utalt.

Az alperes felelősségének a Cstv. 33/A §-ban foglalt feltételei fennállnak: a felszámolás kezdő időpontját megelőző három évben ügyvezető volt, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ezáltal teljes mértékben megghiúsította a hitelezők követeléseinek kielégítését, a beszámolóképzési- és letétbe helyezési-, valamint iratátadási kötelezettségének nem tett eleget.

Az alperes a felelősség alól kizárólag akkor mentesülhetne, ha bizonyítaná, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá az adós legfőbb szerve intézkedésének kezdeményezése érdekében, az alperes azonban semmit nem tett.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte, hogy az ítéletábla az elsőfokú ítéletet hagyja helyben, továbbá kötelezze a felperest az alperes eddigi ügyvédi- és utazási költségeinek megtérítésére.

Az iratok átadásával kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy az ügyvezetői tisztségének megszűntetését követően már sem a termelőegység területére, sem az irodaházba nem léphetett be.

Az üzletrész vásárlás során a vevő számára adott volt a tájékoztatói lehetőség, az üzletrész adásvételi szerződésben nyilatkozott is a vevő arról, hogy a társaság vagyoni helyzetéről meggyőződött és elfogadja azt. A szerződés aláírása előtt a vevőkör két független könyvvizsgálói társasággal világíttatta át a céget.

Az alperes a szindikátusi szerződésben foglaltakkal kapcsolatosan az elsőfokú eljárás során tett nyilatkozatait fenntartotta. Hivatkozása szerint a szindikátusi szerződés igazolja, hogy a befektetői kör tudott a kölcsönszerződésekről, abban állapodtak meg, hogy a felperes csak az ipari park megvalósulása után, mégpedig az ipari park bevételeiből követelheti a kölcsön visszafizetését, az ipari park megvalósulásának megghiúsulása esetén pedig a felperes a kölcsönt elengedi.

Kifejtette, hogy a nyereséges gazdálkodás elmaradása nem kérhető számon az alperestől, ugyanis az adós erre csak akkor lett volna képes, ha a felperes finanszírozása folytán az ipari park koncepció megvalósul.

A kölcsönszerződéseket kapcsolatosan utalt arra, hogy azok jó részét **B T** kereskedelmi igazgató és **M-né G A** gazdasági igazgató kötötte meg és írta alá, együttes cégjegyzési jogosultságuk keretei között.

* * *

A felperes fellebbezése az alábbiak szerint nem alapos.

A felperes az ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezési kérelmét arra alapította, hogy az elsőfokú eljárás jelentős részében az alperes jogi képviselő nélkül járt el, holott - már az első fokú eljárásban is kifejtettek szerint - a Pp.73/A § (1) bekezdés b) pontjának bc) pontja és a 23. § (1) bekezdés l) pontja értelmében a jelen perben a jogi képviselő kötelező. A felperesi álláspont azonban az elsőfokú ítéletben kifejtetteknek megfelelően nem alapos. A per a Pp. 23. § (1) bekezdés o) pontja alapján tartozik törvényszéki hatáskörbe, figyelemmel a Cstv. 6. §-ában írtakra. A Pp. 73/A § (1) bekezdés b) pontjának bb) alpontja a Pp. 23. § (1) bekezdése o) pontja által meghatározott perekben kivételt enged a kötelező jogi képviselőre irányuló követelmény alól.

A kifejtettekre tekintettel a fellebbezésben hivatkozott súlyos eljárási szabálysértés hiányában az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben bírálta felül, ennek során megállapította, hogy a törvényszék a per eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a rendelkezésre álló peradatokat okserűen mérlegelve helyes tényállást állapított meg, döntésével és indokaival az ítéletábra is egyetértett.

Az ítéletábra az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakkal kapcsolatosan kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság döntésének felülbírálata körében az ítéletábra a már az elsőfokú eljárás során beszerzett peradatok vizsgálatával határozott. A másodfokú bíróság nem értékelte a fellebbezési ellenkérelem azzal kapcsolatos hivatkozását, hogy a felperes új tulajdonosi köre és az alperes között kötött üzletrész adásvételi szerződés tartalmaz-e, és ha igen, úgy milyen nyilatkozatot a felperesi társaság vagyoni helyzetének megismeréséről, elfogadásáról. Ilyen konkrét tényelőadásokat az elsőfokú eljárás során az alperes nem tett, a hivatkozott körülményeket alátámasztó bizonyítékokat nem csatolt, a másodfokú eljárásban a Pp. 235. § (1) bekezdésére figyelemmel ilyen irányú bizonyításnak nem volt helye.

A fellebbezési ellenkérelmében az alperes a szindikátusi szerződésre, mint bizonyítékra újólag hivatkozott, ezt azonban a törvényszék alappal rekesztette ki a bizonyítékok köréből, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárásban az alperes a felhívás ellenére sem vitatta azt a felperesi tényelőítást, hogy a szerződésen szereplő aláírás nem a felperes képviselőjétől származik.

A Pp. 141. § (1) és (6) bekezdése, valamint a 235. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban már érdemben nem vizsgálhatóak a fellebbezési ellenkérelemben e körben előadottak.

Az elsőfokú bíróság a Cstv. 33/A. § (1) és (3) bekezdésének alkalmazása során helyesen, az ítéletében hivatkozott bizonyítékok egybevetése, maguk összességében való értékelése útján foglalt állást akként, hogy az alperes neki fel nem róható okból mulasztotta el 2011. és az ezt követő évek tekintetében a beszámoló letétbe helyezésére irányuló kötelezettségét, továbbá a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti iratátadási kötelezettségét. A tanúk nyilatkozata, továbbá a nyomozó hatóság elsőfokú ítéletben hivatkozott határozata kétséget kizáróan igazolta, hogy az adós iratai a felperes fióktelepén voltak elhelyezve. Ez a körülmény az irányadó időszakban a két cég azonos tulajdonosi és ügyvezetői összetételére figyelemmel nem róható az alperes terhére.

Az alperes ügyvezetői tisztsége 2012. március 20-án megszűnt. **B T** és **S A** tanúvallomása igazolta azt az alperesi állítást, hogy az alperes ezt követően felkereste a felperest a **Li Kft.** iratainak kiadását kérve, a felperes azonban nem tette lehetővé, hogy az alperes az iratokhoz hozzájusson. A felperes az alperes kérésére - függetlenül attól, hogy az alperes megjelenésekor jelen volt-e a felperes részéről az erről rendelkezni jogosult képviselő - rövid időn belül mindenképpen köteles lett volna kiadni az iratokat.

A kifejtettekre tekintettel helyesen foglalt állást a törvényszék akként, hogy a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglalt vélelem alkalmazásának nem álltak fenn a feltételei, ezért az (1) bekezdésben foglalt törvényi tényelőítási elemek bekövetkeztét a felperesnek kellett bizonyítania. A továbbiakban mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy mikor következett be az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete, azaz mikorra tehető az az időpont, amelytől kezdve az adós vezetője előre látta, vagy ésszerűen előre láthatta, hogy a gazdálkodó szervezet nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdés szerinti ügyvezetői felelősség alapjául ugyanis csak az ezt követő magatartás (cselekvés vagy mulasztás) szolgálhat.

Az ítéletábra e tekintetben is egyetértett az elsőfokú bíróság által levont következtetéssel. Helytállóan hivatkozott a felperes arra, hogy a kölcsönök felvételekor (2007-2009 között) az adósnak nem volt olyan vagyon, amely biztosította volna a tartozások kiegyenlítését, továbbá az adós nem folytatott olyan gazdasági tevékenységet sem, amelyből bevétele származott volna. A

perbeli esetben ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy az adós egy ún. projektcég, tehát a logisztikai központ megvalósítása érdekében hozták létre, amely az alapítói szándék értelmében az ipari park megvalósítása és működtetése eredményeként ért volna el bevételt, a felperes pedig - tekintettel az azonos tulajdonosi és ügyvezetői személyi körre - mindezzel tisztában volt.

Az ítélet tábla kiemeli, hogy ezen körülmény - tehát a tulajdonosi és ügyvezetői személyi kör átfedése - mellett is a felperes és az adós magatartását önálló jogi személyek magatartásaként kell értékelni.

A felperes az adós célját, vagyonát, tevékenységét, rendeltetését ismerte, ennek tudatában - az ebből fakadó kockázatot vállalva - nyújtott kölcsönöket az adósnak. Ezen körülmény, továbbá **P-né G A** volt felperesi gazdasági igazgató és **B T** volt felperesi kereskedelmi igazgató helyesen értékelt tanúvallomása, valamint a kölcsöntartozásnak a 2010. évre vonatkozó mérlegben hosszú lejáratú kötelezettséggé való átkönyvelése együttes mérlegelése útján az elsőfokú bíróság megalapozottan ítélte bizonyítottnak, hogy az írásbeli szerződésekben foglalt lejárat határidők ellenére a felperes és az adós között határozatlan idejű kölcsönjogviszony jött létre, de legalábbis létrejött a kölcsönjogviszony ilyen tartalmú módosítása. Ezt támasztja alá a fentiekben túl az a körülmény is, hogy a felperes a tulajdonosi kör döntő változása, tehát 2010 után sem támasztott igényt a kölcsönök visszafizetése iránt, holott a felperes pénzügyi helyzetét az üzletész megvásárlásakor megvizsgálták, a követelésről - már a mérleg adatok alapján is - tudniuk kellett.

A kifejtettek körében az ítélet tábla rámutat arra, hogy a felperes és az adós közti kölcsönszerződések megkötéséhez, illetve módosításához sem jogszabály, sem a felek megállapodása nem követel meg írásbeli alakot, így a Ptk. 216. § (1) bekezdése értelmében mind a szerződés, mind pedig a módosítás tárgyában ráutaló magatartással is kifejezésre lehetett juttatni a szerződési akaratot.

Egyetértett tehát az ítélet tábla azzal az elsőfokú ítéleti állásponttal, hogy az adósnak nem volt lejárt tartozása a 2012. április 21-i felperesi felszólításig a felperes felé, és nem kellett a kölcsönöknek az ipari park létrehozása előtt beálló visszafizetési kötelezettségével alappal számolnia.

Osztotta az ítélet tábla a törvényszék azon álláspontját is, hogy az adós esetében 2012. április 21-én következett be a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet, amikor a felperes felhívta a Li Kft-t a kölcsön visszafizetésére, esedékessé téve ezzel a követelést.

A fentiekre tekintettel az alperes 2012. április 21. utáni magatartása képezte a Cstv. 33/A § (1) bekezdésében foglalt feltételek körében a vizsgálat tárgyát. Az ezt követő időszak tekintetében a felperes által sem vitatott per adatok alapján a törvényszék helyesen állapította meg, hogy az alperes a hitelezők érdekeivel ellentétes, az adós vagyonának csökkenését, a hitelezői követelések - részben vagy egészben való - kielégítésének megghiúsulását vagy a környezeti terhek rendezésének elmulasztását előidéző magatartást nem tanúsított.

Utóbbi körülményre a felperes sem hivatkozott, ilyenre adat sem merült fel a perben. Az adósnak a vagyona nem csökkent, már 2012. április 21. előtt sem volt a követelés kielégítésére alkalmas vagyona és ezt követően sem nőtt a tartozásállománya. Az alperes nem tanúsított olyan magatartást, amely a hitelezők érdekét sértette volna, amely a hitelezői igények kielégítését megghiúsította volna.

Az ítélet tábla a fentiekre tekintettel osztotta az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy az alperesi felelősség megállapításához a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt feltételek nem állnak fenn, így a törvényszék ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján maga köteles viselni a fellebbezéssel felmerült költségeit. Az alperes a másodfokú eljárás során is jogi képviselő nélkül járt el, egyéb költség felmerülését sem igazolta, így az ítélet tábla mellőzte a felperesnek az alperes javára másodfokú perköltség megfizetésére kötelezését.

Az elsőfokú perköltséggel kapcsolatosan az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglalt kérelem tárgyában az ítélet tábla rámutat arra, hogy az elsőfokú bíróság az alperes javára elsőfokú perköltséget nem ítél meg, az ítéletet sem tekintetben, sem egyéb körben az alperes fellebbezéssel

nem támadta. Fellebbezés hiányában, továbbá a Pp. 79. § (2) bekezdésében foglaltak - mely szerint a költségek utólagos felszámításának helye nincs - figyelembevételével az ítéletáblának nem volt eljárásjogi lehetősége arra, hogy a felperest elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezze.

Győr, 2019. március 6.

Dr. Zámbó Tamás sk.	Maurer Ádám sk.	Szalay Róbert sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró